

Arrest

nr. 86 593 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 14 mei 2012 om het grondgebied van het Rijk te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DUFFELEER en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekster die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt op 28 maart 2007 België binnen en dient op 2 april 2007 een asielaanvraag in.

Op 23 april 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 augustus 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan eerste verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 14

november 2007 nr. 3669 worden aan eerste verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De echtgenoot van eerste verzoekster komt op 20 augustus 2007 België binnen en dient een asielaanvraag in op 20 augustus 2007.

Op 30 augustus 2007 wordt aan eerste verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 13 november 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeksters echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Bij arrest van de Raad van 19 maart 2008 nr. 8949 worden aan verzoeksters echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het cassatieberoep dat hij instelt tegen dit arrest wordt bij beschikking van de Raad van State van 6 mei 2008 nr. 2672 niet toelaatbaar verklaard.

Op 16 december 2007 komt tweede verzoekster, toen nog minderjarig, België binnen en dient een asielaanvraag in.

Op 8 januari 2008 wordt aan eerste verzoeksters echtgenoot bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 28 mei 2008 dienen eerste verzoekster en haar echtgenoot een tweede asielaanvraag in.

Op 13 augustus 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten opzichte van eerste verzoekster en haar echtgenoot.

Bij arrest van de Raad van 21 januari 2009 nr. 21 701 worden aan eerste verzoekster en haar echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het cassatieberoep dat ze instellen tegen deze arresten wordt bij beschikking van de Raad van State van 10 maart 2009 nr. 4105 niet toelaatbaar verklaard.

Op 20 maart 2009 dient de hele familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 4 juni 2009, 3 december 2009 en 24 augustus 2010 dient de familie hierop een aanvulling in.

Op 30 september 2010 verzoekt de arts-attaché eerste verzoekster om bijkomende inlichtingen.

Op 22 oktober 2010 worden bijkomende documenten ingediend, evenals op 19 april 2011 en 16 augustus 2011.

Op 19 maart 2012 geeft de arts-adviseur zijn advies inzake de gezondheidstoestand van eerste verzoekster.

Op 2 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt aangevochten middels het beroep gekend onder het rolnummer 99 611.

Op 14 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van eerste verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing:

*“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan
de persoon die verklaart te heten G. S. G. + 1 kind
M. Y. A., (...)*

Geboren te A. Z. , op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Irak
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 14/05/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)”

Op dezelfde datum wordt ten opzichte van eerste verzoeksters echtgenoot eveneens een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Hij vecht deze beslissing aan in de zaak gekend onder het rolnummer 100 185.

2. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing vermeldt als datum van kennisgeving “postdatum + 2 werkdagen”. De bestreden beslissing werd op onbekende datum per aangetekend schrijven naar het adres verstuurd waarop verzoekster en haar echtgenoot keuze van woonplaats hadden gedaan voor hun asielprocedure. De zending werd teruggestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken met de vermelding “ontvangt de briefwisseling niet (meer) op het aangeduide adres”.

In het administratief dossier bevindt zich geen lijst met data waarop de aangetekende zending werd verstuurd, zodat niet kan worden nagegaan wat de postdatum is en op welke datum de bestreden beslissing aan verzoeksters ter kennis werd gebracht. De verwerende partij werpt geen exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* op. Er wordt aangenomen dat het beroep tijdig werd ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeksters voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 75 §2 VAN HET KB DD. 8 OKTOBER 1981

Doordat de bestreden beslissing op geen enkele wijze ter kennis is gebracht van verzoekers.

Terwijl artikel 75 §2 van het KB dd. 8 oktober 1981 verwijst naar artt. 52/3 en 51/2 en voorziet in een kennisgeving aan betrokkene (in persoon dan wel via aangetekend schrijven).

Zodat artikel 75§2 van het KB dd. 8 oktober 1981 geschonden werd nu in geen enkele vorm van kennisgeving werd voorzien.

Plots dook een bevel tot het verlaten van het grondgebied op in de databank die het OCMW dient te raadplegen, een bevel dat niet aan verzoekers werd betekend en waarvan blijkbaar geen enkele gehandtekening of afgestempelde versie beschikbaar is.

De raadsman van verzoekers contacteerde de Dienst Vreemdelingenzaken, die stelt dat het bevel wel degelijk geldig en uitvoerbaar is, doch evenmin over een gehandtekening met datum van kennisgeving beschikt. Om onbekende reden bepaalt men de datum van kennisgeving op 21 mei 2012.

Het behoeft weinig betoog dat zulks het bestreden bevel absoluut nietig maakt: niet alleen konden verzoekers er op geen enkele manier kennis van nemen, zij zijn evenmin in de mogelijkheid na te gaan wanneer de beroepstermijn tegen voormeld bevel verstrijkt.

Dit is een onaanvaardbare beperking van hun rechten en impliceert dat het bestreden bevel niet rechtsgeldig genomen werd en zelfs nietig is.

Het middel is gegrond.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeksters de thans bestreden beslissing bij het verzoekschrift voegen, zodat de kritiek feitelijke grondslag mist. Bovendien is een gebrek in kennisgeving van de bestreden beslissing niet van die aard dat dit gebrek zou kunnen leiden tot de nietigverklaring ervan. Een gebrek in de kennisgeving doet geen afbreuk aan een wetmatige administratieve beslissing. In zoverre verzoeksters betogen dat er geen ondertekende versie van de

bestreden beslissing in het administratief dossier aanwezig is, merkt de verwerende partij op dat deze grief feitelijke grondslag mist en dat het tegendeel blijkt uit de consultatie van het dossier.

3.1.3. Verzoeksters voeren de schending aan van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

*“§ 2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1 van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.
(...).”*

Artikel 52/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 51/2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling, bedoeld bij de artikelen 50, 50bis en 51, dient bij zijn asielaanvraag in België woonplaats te kiezen.

(...)

(...)

Elke wijziging van de gekozen woonplaats moet bij een ter post aangetekende zending medegedeeld worden aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook aan de Minister.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kan de kennisgeving ook geldig worden verstuurd per faxpost.

(...).”

Uit de stukken van het dossier blijkt het volgende. Eerste verzoekster heeft als woonplaatskeuze voor haar tweede asielaanvraag op 28 mei 2008 het adres “Kauwlei, 3/A1 te 2250 Kontich” opgegeven. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekster in het kader van haar asielprocedure bij aangetekend schrijven een wijziging van woonplaatskeuze heeft meegedeeld aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of aan de minister/staatssecretaris.

De bestreden beslissing werd op onbekende datum aangetekend verstuurd naar het adres waar verzoekster keuze van woonplaats had gedaan. Op 21 mei 2012 werd deze enveloppe terug ontvangen bij de Dienst Vreemdelingenzaken met de vermelding van de post: “ontvangt de briefwisseling niet (meer) op het aangeduide adres”.

Overeenkomstig artikel 51/2, vijfde lid van de vreemdelingenwet, is de kennisgeving van de bestreden beslissing bij ter post aangetekende zending op de gekozen woonplaats van verzoekster geldig.

De schending van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeksters voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN DE WET VAN 29 JUNI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELING – MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT, SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de bestreden beslissing gemotiveerd is op grond van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 14 mei 2012 waarbij de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming aan verzoekers geweigerd werd, arrest dat volstrekt onbestaande is.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet zorgvuldig en juist is gemotiveerd.

Deze motivering moet vanzelfsprekend juist zijn en gebaseerd zijn op juiste gegevens.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht immers enkel bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing uitsluitend baseert op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat niet bestaat, heeft zij zich niet gebaseerd op juiste gegevens en vragen verzoekers zich tevergeefs af wat aanleiding heeft gegeven tot de bestreden beslissing.

Verzoekers hebben/hadden momenteel geen asielprocedure lopen waardoor de gehanteerde motivering voor hen een volstrekt raadsel is.

Gelet op deze manifest gebrekkige motivering dient de beslissing te worden vernietigd.

Het middel is gegrond.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat het determinerende motief van de bestreden beslissing gesteund is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, met name dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeksters betwisten deze motivering niet. De verwerende partij stelt inderdaad vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een arrest van de Raad van 14 mei 2012, dat *prima facie* niet in het dossier aanwezig is. Dit betreft volgens de verwerende partij echter een materiële misslag, aangezien aan eerste verzoekster wel degelijk de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd door de Raad. Verzoeksters maken niet aannemelijk dat er verkeerdelijk toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet of van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Om die reden kan de materiële misslag niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit en artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd door de Raad en dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, zij is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeksters de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeksters bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeksters voeren aan dat de motieven een fout bevatten, namelijk de verwijzing naar het arrest van de Raad van 14 mei 2012. Dit arrest is volstrekt onbestaande zodat de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Er dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Raad bij arrest van 21 januari 2009 nr. 21 701 aan eerste verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Dat de Raad deze statussen aan eerste verzoekster geweigerd heeft, steunt bijgevolg op een correcte feitenvinding. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing een verkeerde datum van dit arrest wordt vermeld, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekster zich in de voorwaarden bevond om een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker te krijgen. Een materiële vergissing in de datum van het arrest van de Raad kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is *in principe* niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeksters kunnen zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoeksters voeren een derde middel aan dat luidt als volgt:

“DERDE MIDDEL : SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Het redelijkheidsbeginsel is niet nageleefd wanneer het oordeel van het bestuur tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

In het licht van hetgeen supra werd uiteengezet lijkt het moeilijk aan te nemen dat aan de bestreden beslissing een zorgvuldig onderzoek is voorafgegaan. De beslissing is volstrekt foutief gemotiveerd en

men heeft zich zelfs niet de moeite getroost om ze op eender welke wijze ter kennis te brengen aan verzoekers.

Zulks is bijster onzorgvuldig.

Daarenboven is het beroep tegen de weigering van de aanvraag 9ter/9bis nog hangende, hetgeen niet onbelangrijk is aangezien ook deze weigering manifest foutief was: men weigerde de aanvraag 9ter en stelde dat men geen rekening zou houden met de stukken die werden overgemaakt in het kader van de aanvraag 9bis daar men geen dergelijke aanvraag open zou hebben.

Verzoekers hebben in het kader van die procedure evenwel de bewijsstukken overgemaakt dat er wel degelijk een aanvraag 9bis werd ingediend (inclusief ontvangstbewijs van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf) waardoor er geen betwisting bestaat dat ook deze weigeringsbeslissing dient te worden vernietigd.

Eén en ander is bijzonder wrang, daar verzoekers een schoolvoorbeeld zijn van personen die een regularisatie verdienen: los van hun lang verblijf in België (inmiddels 5 jaar) legden zij alle denkbare stukken voor: arbeidscontracten, taaldiploma's, diploma's van opleidingen, getuigschriften van inburgering, enorm veel steunbetuigingen, foto's etc etc.

Zij formuleerden hun aanvraag 9bis Vw. lopende de periode september – december 2009 waardoor zij er redelijkerwijze op mochten vertrouwen dat hun minstens aanvraag correct behandeld ging worden, quod non, en een positief gevolg zou hebben.

Dochter A. volgt met succes een opleiding tot verpleegster en spreekt absoluut foutloos Nederlands. Aangezien dit een knelpuntberoep is zal zij -van zodra toegelaten- onmiddellijk kunnen werken en bijdragen aan de samenleving.

Zij voldeden derhalve aan voorwaarde 2.8 van de betrokken instructie (werk + duurzame lokale verankering) en dienden te worden geregulariseerd: zij verbleven van vóór 31 maart 2007 in België, konden hun duurzame lokale verankering én talenkennis meer dan uitgebreid aantonen met een heel arsenaal aan stukken, én legden een arbeidscontract voor.

Deze zeer doorgedreven integratie staat in schril contrast met de manifest gebrekkig gemotiveerde en ongegronde beslissingen van Dienst Vreemdelingenzaken, in tegenstelling tot verzoekers heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet de moeite getroost het dossier grondig na te kijken of voor te bereiden, men maakt er zich gemakkelijk van af.

Het is onredelijk een hele familie een mogelijke regularisatie voor te spiegelen wanneer men aan bepaalde voorwaarden voldoet, en wanneer men zich na 5 jaar eindelijk de moeite getroost het dossier ter hand te nemen, dit zelfs niet correct na te kijken en de personen in kwestie op te zadelen met compleet gebrekkige weigeringsbeslissingen.

Alle inspanningen van de familie – die er rechtmatig van uitging te worden geregulariseerd – zijn met één ongemotiveerde beslissing van de kaart geveegd.

Daar bovenop gaat men nu ook nog eens eisen dat zij het land verlaten en terugkeren naar Irak.

Zulks is onredelijk. Een redelijk denkend mens kan deze negatieve beslissing onmogelijk begrijpen.

Het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel zijn dan ook geschonden.

Het middel is gegrond.”

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeksters geen rechtsregel aantonen waaruit enige schorsende werking zou moeten blijken van een beroep tegen een beslissing genomen op grond van artikel 9ter of 9bis van de vreemdelingenwet. Waar verzoeksters hun integratie in België bepleiten merkt de verwerende partij op dat dit geen afbreuk doet aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat aan eerste verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. De bestreden beslissing steunt bijgevolg op een correcte feitenvinding. Verzoeksters slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De omstandigheid dat verzoeksters een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring hebben ingediend tegen de beslissing die werd genomen inzake hun aanvraag om machtiging tot verblijf

op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, brengt niet mee dat aan eerste verzoekster geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgegeven. Het indienen van zulk een beroep heeft geen schorsende werking.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Er is voldaan aan de wettelijke voorwaarden om aan eerste verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker te geven. Uit het arrest van de Raad nr. 86 591 van 31 augustus 2012 blijkt dat het beroep tegen de beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wordt verworpen. Verzoeksters maken met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Waar verzoeksters verwijzen naar de elementen op basis waarvan zij menen in aanmerking te kunnen komen voor een regularisatie, dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet gericht is tegen de bestreden beslissing. Er werd bij afzonderlijke beslissing geoordeeld over de regularisatieaanvraag van verzoeksters.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET